

Oni teď našli fontánu života.
 Používali teď společně
 kouzelné věci.
 Vidíte, hned s kouzelnými
 věcmi přijeli.
 A pili tu vodu.
 A pak přefíkávali
 nějaké kouzelné mantry,
 aby viděli, kdo teď potřebuje
 jejich službu nejvíc,
 kdo má největší potíže,
 kdo nejvíc potřebuje
 jejich pomoc.
 Podívali se tedy do zrcadla.
 Viděli muže, který umíral.
 Žil velice daleko od místa
 kde byli oni.
 Ale žádný problém,
 mají kouzelné věci.
 Jen se připevnili
 ke kouzelné věci
 a v okamžiku,
 prostě hned,
 okamžitě dorazili k domu,
 kde žil ten člověk,
 co potřeboval jejich pomoc.
 Nějaký muž otevřel dveře,
 ale to nebyl ten nemocný muž
 a čtyři muslimští dervišové
 řekli tomu, co otevřel dveře:
 „My jsme
 slavní kouzelní léčitelé.
 Pán vašeho domu je
 nemocen, my to víme.
 Rádi bychom vešli
 a vyléčili ho.“
 Samozřejmě, pán domu
 je slyšel a pozval je dovnitř.
 Jakmile ale ten muž uviděl
 čtyři dervíše,
 přitížilo se mu,
 jako by ho ranila mrtvice
 nebo jako by dostal záchvat.
 Okamžitě tedy nařídil
 sluhovi, aby je vyhodil.
 Kdo by to neudělal?
 Udělali byste to?
 Někdo by přišel
 a tvrdil by, že vás vyléčí
 a když je uvidíte,

přitíží se vám,
 vaše nemoc se zhorší.
 Vyhodili byste je?
 Ano.
 Když je sluha vyháněl,
 vysvětloval čtyřem mnichům,
 že pacient, pán domu,
 nemá rád muslimy.
 Nesnáší dervíše.
 Vyšli tedy ven
 a nasadili si na hlavy
 jejich čepici,
 změnili tedy svoji podobu,
 byli čtyři naprosto
 jiní léčitelé,
 aby se pacient cítil uvolněněji
 a bezpečně a přijal je.
 Samozřejmě,
 když vešli a vypadali jinak,
 byli to zcela jiní lidé,
 neměli nic společného
 s těmi minulými muslimy,
 kteří byli vykopnuti
 a ten muž je přijal,
 důvěřoval jim,
 protože se objevili v podobě,
 které pacient důvěřoval.
 Možná byli ze
 stejného náboženského řádu,
 možná stejného postavení,
 měli stejné oblečení
 nebo možná stejný účes,
 stejné vysoké podpatky.
 Kdo ví?
 Nebo stejný deštník.
 Pán domu,
 pacient je přijal,
 důvěřoval jim,
 protože vypadali tak,
 jak očekával
 a na co byl zvyklý
 nebo důvěryhodně.
 Vypadali
 jako důvěryhodní lidé.
 Vzal si tedy od nich léky.
 Jakmile si vzal něco
 z toho kouzelného hrnečku,
 cítil se hned lépe,
 nikdy se tak dobře
 ve svém životě necítil.

Jelikož byl ten pán domu,
 pacient, velice bohatý muž,
 když se vyléčil,
 odměnil je krásným domem,
 aby se mohli usadit.
 Bydleli tedy v tom domě
 a každý den chodili
 na různá místa
 léčili lidi,
 a pomáhali lidem,
 těm, kteří to potřebovali
 a kteří je přijali.
 A tím způsobem
 sloužili lidstvu
 na různých místech,
 různými způsoby.
 Jednoho dne šli tři
 z dervišů ven,
 jen jeden zůstal
 s kouzelným hrnečkem doma.
 Najednou přišli do
 jejich domu vojáci
 a zajali ho,
 toho s tím hrnečkem.
 Měl velký strach.
 Nevěděl, co se stalo.
 Ale nebylo se čeho bát,
 protože král té země
 slyšel o jejich magické síle
 a chtěl, aby přivedli
 toho muže k soudnímu dvoru,
 aby vyléčil jeho dceru.
 Jeho dcera byla nemocná,
 to je vše.
 Protože měla velice
 zvláštní nemoc,
 nemohl jí žádný jiný
 doktor vyléčit.
 On jí nabídl běžné léky,
 které už brala.
 Ale vložil je
 do kouzelného hrnečku.
 Nefungovalo to,
 protože se zapomněl podívat
 do kouzelného zrcadla.
 Možná nezměnil svůj vzhled,
 aby vyhovoval vkusu
 princezny.
 Možná byl příliš ošklivý
 Možná byl příliš ošklivý

a princezna se cítila hůř.
Možná
byla ta princezna zamilovaná
do nějakého hezkého chlapce
a tento muž vypadal
nejhůř ze všech mužů,
se kterými se setkala
a způsobil, že se jí přitížilo,
bylo to beznadějně.
Och, hrozné!
Protože ten lék nezabral,
ani když ho dal
do kouzelného hrnečku,
král ho dal přibít na zeď.
Není to hrozné?
Když se nedá vyléčit, nedá
se, proč někoho ukřižovat?
Proč?
Stačilo ho vyhodit, ne?
Někdy se stává,
že ani ten nejlepší doktor
nemůže vždy vyléčit člověka,
když je nemoc nevléčitelná.
Stává se to.
Nevím tedy, proč byl ten král
tak fanatický a zlý.
Vůbec nic, jen lidi zabít,
vůbec nic,
ukřižovat lidi. Hrozné.
Dervišký mnich
se samozřejmě snažil
králi vysvětlit, že asi
neměl dostatek času
a že potřebuje nějakou
konzultaci a speciální
ingredience, aby mu dal
trochu víc času,
že se vrátí
a princeznu vyléčí.
Ale král, horká hlava,
velice panovačný,
tomu nevěřil
a myslel si, že se derviš
snaží získat nějaký čas,
aby mohl utéct.
Och, bože.
Měl být tedy popraven
a ti další tři mniši přišli domů
a nikde ho nenašli,
podívali se tedy hned

do kouzelného zrcadla,
aby viděli
kde je jejich kamarád.
A našli ho.
Věděli, že má brzy zemřít.
Okamžitě osedlali
magickou hůl
a vydali se tam,
aby vysvobodili svého
přítele, ale dceru krále
nemohli vyléčit,
nemohli ji zachránit,
protože bylo příliš pozdě,
protože nemohli nalézt
kouzelný hrnek,
navíc toto.
A když se podívali
do zrcadla,
viděli, že král přikázal,
aby hrneček hodili do moře,
velice hlubokého oceánu.
Jak můžete v oceánu
najít hrneček?
Je tak hluboký. Nevím,
jestli by je magická hůl
dostala přes všechnu tu vodu.
Možná by se tam dostali,
ale nemohli by ho najít.
Možná by se dolů dostali,
pak by tam zůstali, kdo ví.
Ale podívejme se,
jak to pokračuje.
Hrneček je v tom
nejhlubším oceánu na světě,
protože král přikázal,
aby tam hrneček hodili.
Co je to za krále?
To musel být král d'áblů,
král Mája.
Vy víte, že ty příběhy
jsou vždy symbolické.
Kouzelný hrneček je co?
Osvícení, ne?
A nejhlubší oceán je co?
Všechny naše problémy,
trápení, překážky, z kterých
se těžko můžeme dostat.
I když víme kde je,
nemůžeme ho najít.
Přestože měli kouzelnou hůl,

kouzelnou čepici
a kouzelné zrcadlo,
trvalo by jim to 1 000 let,
aby našli ten hrneček.
Není divu. Zřejmě by
z oceánu museli vypumpovat
všechnu vodu, nebo kdyby
to aspoň nebylo tak hluboko.
I s kouzelnými věcmi
kdyby se ponořili tak rychle,
i pak,
kdybyste byli ve vodě...
a vydali se tak hluboko.
Není to stejné jako
když plavete po povrchu,
kdyby to bylo na povrchu,
mohli byste plavat.
Kdyby vám to trvalo jakkoli
dlouho, můžete splývat,
můžete plavat
a jste v pořádku,
ale když se musíte potopit
do tak hlubokého oceánu.
A v dávných dobách neměli
žádné přístroje jako dnes.
Jsem si jistá,
že klesali až k samému dnu.
A to nemluvě
ještě o cestě nahoru.
Když někdo něco hodí
do oceánu, nezůstane to tak,
není snadné to najít, ne?
Pravděpodobně
svoji tíhou se to ponoří
hluboko do bláta nebo písku
nebo to uvízne v nějaké
prohlubni v oceánu,
mezi korály a
mezi chapadly chobotnic
nebo někde.
Nebo to možná držela
chobotnice
a nebylo snadné
dostat ho od chobotnice,
protože byla k hrnečku
přisátá, ne?
Znáte to.
Já si jen představuji,
co všechno se mohlo stát.
V největších

hlubinách oceánu
 se může stát cokoli, že?
 Takže, vidíte to?
 Před tisíci lety.
 Po jejich špatné zkušenosti
 s princeznou,
 praktikovali více v tajnosti.
 Vše co dělali
 vypadalo velice logicky,
 jako jednoduchá
 medicínská metoda,
 logické, vysvětlitelné.
 Například, když používali
 hrneček, zřejmě do něho
 dali nějaký aspirin
 nebo něco a řekli:
 „Vidíte, tento lék
 je známý k léčení
 té a té nemoci
 i na bolesti hlavy.
 Když si to vezmete,
 za několik hodin
 vám bude lépe.“
 Všichni tomu tedy věřili,
 „Samozřejmě ten lék
 je dobrý, dobrý, dobrý.“
 Rozumíte tomu příběhu?
 (Ano!)
 Rozuměli jste.
 Dobrý chlapec, dobrá dívka.
 Teď vidíte, že je to jen
 podobenství,
 stejně jako když Ježíš
 často vyprávěl příběhy,
 aby uvedl příklady, aby
 vytvořil symbol pointy,
 kterou chtěl, aby pochopili.
 Ten hrneček
 je jako osvětlení,
 je obtížné ho najít.
 Přestože víte kde je,
 ne, že byste nevěděli
 ne, že byste nevěděli
 a je to zřejmé,
 je ale obtížné zjistit kde
 jsou překážky –
 předsudky společnosti
 o tom, co je to osvětlení,
 nastolená pravidla,
 možná náboženská víra,

možná tradice, možná cokoli.
 Není to škoda? (Ano.)
 Co je pro nás tak zřejmé,
 my to můžeme vidět
 v kouzelném zrcadle,
 je pro mnohé lidi
 něco mystického,
 tak nedostupného,
 tak nemožného.
 Ale ve skutečnosti to není nic
 velkého. Je to vaše. Máte to.
 Jediné, co musíte udělat,
 spojit se s tím
 a pak budete mít vše ostatní.
 Pak všechny vaše obavy,
 vaše strachy, vaše potíže
 zmizí.
 Potíže, úzkosti, starosti
 to jsou také nemoci.
 Protože se někdy
 starosti, úzkosti
 zhmotní do fyzického těla
 a stanou se
 skutečnou nemocí.
 Nejdříve to začíná v mysli,
 někde ve vašich myšlenkách,
 ve vzorci našeho myšlení.
 Oni to někdy nazývají
 stresem,
 „já jsem tak vystresovaný,
 jsem tak vystresovaný!
 Zblázním se, zblázním se!“
 Něco takového.
 Kdo je ten, kdo se zblázní?
 Není to tělo.
 Je to mysl, ne?
 Děláte si takové starosti
 nebo jste tak vystresovaní,
 že řeknete: „Já se zblázním.“
 Kdo je ale to „já“,
 které se zblázní?
 Protože kdyby to bylo tělo,
 pak když tam leží
 mrtvý člověk,
 má stále stejné tělo.
 On má stejné tělo,
 vy tam ale můžete zůstat
 a proklínat ho tisíc let,
 ale on se ani nepohne.
 On se nikdy nezblázní.

On se nedostane do stresu.
 Tak to je.
 Je to tedy mysl,
 která se dostane do stresu.
 Ať je to tedy cokoli,
 nejdříve je to v mysli.
 Je velice obtížné
 to ovládat, i když
 tomu rozumíme.
 „Och, nemám nic společného
 s mým tělem.
 Dobrá, můžeš si
 dál dělat starosti.
 Já se jdu najíst, napít
 a jdu meditovat.“ Obtížné!
 Je těžké říct: „Och,
 nezajímáš mě,
 jdu meditovat.
 Jdu se modlit,
 jdu poslouchat hudbu,
 jdu tancovat.“
 Je to velmi těžké, co?
 Ano. Těžké.
 Někteří lidé si myslí,
 „dobrá, půjdu tancovat
 a na potíže zapomenou.“
 Možná na nějakou dobu
 zapomenou,
 na několik hodin,
 a když se vrátí,
 problém je tam stále.
 Znovu. To samé.
 Nic se nezměnilo.